

Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 288.

Femte Session.

90de Møde.

Lovsdagen den 18de Februar.

(Forts.)

Formanden (fortsat): Vi gaae derpaa over til det sidste Nummer paa Dagsordenen. Fortsættelse af 2den Behandling af Forslag til Lov om Kirkelig Frihed. Det vil erindres, at det Ussnit, der foreligger til Forhandling er, §§ 1, 4, 8 og 9, og Ændringsforslaget af Forslagsstilleren til § 1.

Den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgkreds har Ordet.

Monrad: Jeg frasalder det.

Formanden: Den ærede Ordfører har Ordet.

Ordføeren: Ministeren er ikke tilstede, og jeg onskede at svare paa de Ytringer, som han fremsførte i sidste Møde, saa jeg veed ikke ret, hvorledes jeg skal forholde mig.

Formanden: Ministeren har ikke meldt mig Noget om han enten kom eller ikke, og Folkethinget standser ikke paa Grund af Ministerskets Forsald sine Forhandlinger, naar det ikke igjennem Formanden har modtaget en Ansøgning derom. Den ærede Ordfører maa altsaa kunne udtale sig.

Ordføeren (Lindberg): Da Sagen i forrige Møde blev behandlet, udtalte den ærede Kultusminister sig saaledes, at det i høi Grad maatte være tilfredsstillende for Udvalget, idet han nemlig kun udtalte enkelte Betænkeligheder i Anledning af de foreslaaede §§ 1—8. Hvad § 1 angaaer, udtalte den ærede Minister sig ganske klart i den Retning, at Forslaget havde vundet særdeles meget ved at være blevet behandlet af Udvalget, kun fandt han, at der ikke havde været nogen egentlig Grund til, at

Friheden til at kunne udføre alle kirkelige Handlinger havde faaet den Udstrækning, som indeholdes i Udvalgets Forslag. Han meente navnlig, at der ikke var den allermindste Anledning til at tænke paa, at Nogen i vore Dage kunde formene Folk at søge en anden Kirke end deres Sognkirke. Det er ogsaa fuldkommen Udvalgets Mening, at det vilde have særdeles Bæmskeligheder i vore Dage at formene Sigt, men, da vi dog have de ældre Lovbestemmelser staaende, have vi fundet, at det var bedst, at de bleve affskaffede med det Samme, og jeg skal tillade mig at gøre opmærksom paa, at det dog ikke er saa aldeles u hørt, thi det er virkelig steet i vore Dage, at Folk ere blevne viste ud af Kirken, fordi de vare komne i en Kirke, som ikke var deres Sognkirke. Det er for ikke ret mange Aar tilbage steet i Skaarup Sogn i Jyden, at en Præst ved Bibellæsningen, og forinden han begyndte sit første Foredrag, spurgte, om der var Nogen tilstede, som ikke hørte til hans Sogn, og da Folk meget forundrede sig over dette Spørgsmaal, og der blev nogen Tausshed, gjentog han sit Spørgsmaal, og da stod der en Mand op, som sagde, at han rigtignok var fra et andet Sogn, og den vedkommende Præst viste ham da ud af Kirken. Naar noget Saadant er steet i vore Dage, saa kan der da vel ikke være nogen Grund til, at man ikke skulde ønske, naar Lethed gaves, og der naturligtvis fra Regeringens Side ikke kunde være det Allermindste til Hinder derfor, at saa Lovforslaget fik den Udstrækning, som Udvalget har foreslaaet.

Det Samme gjælder ogsaa aabenbart med Hensyn til en anden kirkelig Handling, Jordspaaafastelse og Ligprædiken, at der fra Statens Side ikke kan være Noget til Hinder for, at den udstrækkes saavidt, og vi have ogsaa